

Arrest

nr. 218 947 van 27 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 november 2018 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 november 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 5 november 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten;

Naam: Q.
Voornaam: A.
Geboortedatum: (...)1977
Geboorteplaats: G.
Nationaliteit Joegoslavië

In voorkomend geval, ALIAS:

Q. A. geboren op (...)1977 nationaliteit Kosovo
Q. A. geboren op (...)1977 nationaliteit Servië
Q. A. geboren op (...)1977 nationaliteit Servië en Montenegro

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11/05/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat

*x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 21/05/2012, 30/05/2012, 10/01/2013, 27/09/2013, 11/06/2013, 16/01/2014, 18/03/2015, 08/11/2016, 21/03/2018. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend, Betrokkene heeft verschillende regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 ter van de wet van 15/12/1980 (op 03/08/2010, 11/12/2012, 12/08/2013, 25/01/2013, 03/05/2016, op 10/10/2017) Deze aanvragen werden telkens negatief afgesloten met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De betrokkene heeft op 12/01/2015 ook een regularisatieaanvraag ingediend op basis van art 9 bis van de wet van 15/12/1980.

Deze aanvraag werd negatief afgesloten met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 18/03/2015

De betrokkene heeft reeds twee verzoeken tot internationale bescherming ingediend op 09/11/2009 en op 06/12/2013, Beide aanvragen werden negatief afgesloten.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan doodslag, afspersing, poging tot misdaad, diefstal met geweld of bedreiging, vrijheidsberoving, wederrechtelijk door particulier, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen, bedreigingen door zinnebeelden, feit waarvoor hij op 05/11/2018 door de correctionele rechtbank van Oudenaarde werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel van 5 jaar behoudens de voorlopige hechtenis.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/13

Betrokkene werd gehoord op 25/09/2018. De betrokkene werd gehoord door een verantwoordelijke van DVZ. De betrokkene heeft geweigerd de vragenlijst hoorrecht in te vullen. De betrokkene heeft wel verklaard een vrouw en drie kinderen in België te hebben.

Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

Het feit dat de partner en zijn minderjarige kinderen in België verblijven kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

De partner en de kinderen van betrokkene hebben geen verblijfsrecht in België. Het staat de partner bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. Zijn gezin dient eveneens het grondgebied te verlaten en zij kunnen betrokkene volgen naar zijn land van herkomst of een land waar ze legaal kunnen binnenkomen om aldaar om daar herenigd te worden.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)

De betrokkene heeft verklaard een beroepsziekte in België te hebben opgelopen. Betrokkene heeft verschillende regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 ter van de wet van 15/12/1980 (op 03/08/2010, 11/12/2012, 12/08/2013,25/01/2013, 03/05/2016, op 10/10/2017) Deze aanvragen werden telkens negatief afgesloten met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De betrokkene verklaart niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst Betrokkene verklaart dat hij Rom is en niet aanvaard zal worden in Kosovo. De betrokkene heeft reeds twee verzoeken tot internationale bescherming ingediend op 09/11/2009 en op 06/12/2013. Beide aanvragen werden negatief afgesloten.

Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan doodslag, afpersing, poging tot misdad, diefstal met geweld of bedreiging, vrijheidsberoving, wederrechtelijk door particulier, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen, bedreigingen door zinnebeelden, feit waarvoor hij op 05/11/2018 door de correctionele rechtbank van Oudenaarde werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel van 5 jaar behoudens de voorlopige hechtenis.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Er werd *in casu* evenwel geen nota met opmerkingen en geen administratief dossier ingediend.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.3. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, van de (materiële) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van de verdediging en van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"1.1. Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

1.1.1

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Ook het art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Dat in casu verweerder het inreisverbod van 3 jaar enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat hij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en op basis van zijn correctionele veroordeling op 5.11.2018.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder bij het afleveren van dit inreisverbod voldoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van het gezins- en familieleven van verzoeker of diens gezondheidstoestand, meer bepaald met verzoekers gezin in België en hun hangende aanvraag overeenkomstig art. 9ter Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van het artikel 8 E.V.R.M. en het artikel 74/13 Vw.

1.1.2.

Dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar het correctionele veroordeling van 5.11.2018, terwijl deze correctionele veroordeling nog niet in kracht van gewijsde is getreden en derhalve nog niet definitief is.

Dat er derhalve sprake is van schending van het art. 6 EVRM.

1.2. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

1.2.1.

Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van de maximum termijn van 3 jaar.

Dat in casu een inreisverbod voor 3 jaar aan verzoeker wordt opgelegd met als motivatie dat verzoeker in België illegaal verblijft en de door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, terwijl de correctionele veroordeling nog niet in kracht van gewijsde is getreden en derhalve nog niet definitief is.

Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoeker een inreisverbod voor 3 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw., kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd 'indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan' en wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook een termijn van 3 jaar moet worden opgelegd.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Bovendien werd evenmin aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

1.2.2.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoeker samen met zijn echtgenote in België op bezoek was bij zijn zus.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoeker eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel."

De verzoeker voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoende en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In casu maakt de bestreden beslissing toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen. De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet dan ook mede worden beoordeeld in het licht van voornoemd artikel 74/11, dat de juridische grondslag uitmaakt van de bestreden beslissing.

Artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de thans bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
(...)”.*

Overeenkomstig het artikel 74/11, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Wanneer toepassing wordt gemaakt van artikel 74/11, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, *quod in casu*, kan de gemachtigde een inreisverbod opleggen van *“maximum drie jaar”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Uit de bepalingen van artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat de gemachtigde onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen.

Artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet dient dan ook in die zin te worden begrepen dat de gemachtigde gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat hij hierbij ook op zorgvuldige wijze de *“specifieke omstandigheden”* van de betrokken vreemdeling in rekening dient te nemen.

De verzoeker voert inzake de duur van het inreisverbod aan dat hij samen met zijn echtgenote in België op bezoek was bij zijn zus en hij argumenteert dat de gemachtigde dit element uit het dossier heeft genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad stelt vast dat de verweerder noch een administratief dossier, noch een nota met opmerkingen heeft ingediend. Overeenkomstig artikel 39/59, §1, van de vreemdelingenwet worden de door de verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. Aangezien uit niets het tegendeel kan blijken, dient de Raad dan ook aan te nemen dat de verzoeker een zus heeft die in België verblijft en dient hij er tevens van uit te gaan dat dit gegeven blijkt uit het administratief dossier.

De Raad merkt op dat artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet zonder enig onderscheid voorschrijft dat “de” omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. *Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). De verweerder, wiens raadsman ter terechtzitting verklaart zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad, betwist voorts op geen op geen enkele wijze dat de aanwezigheid van verzoekers zus in België een relevante omstandigheid uitmaakt voor het bepalen van de duur van het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod. Bovendien kan niet worden betwist dat (de tenuitvoerlegging van) het bestreden inreisverbod impliceert dat de verzoeker zijn zus gedurende drie jaar niet kan bezoeken in België.

Aangezien geen administratief dossier werd neergelegd en aangezien uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het vaststellen van de duur van het bestreden inreisverbod rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van verzoekers zus in België, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde *in casu* een inreisverbod voor de maximale duur van drie jaar heeft opgelegd zonder rekening te houden met alle relevante omstandigheden van verzoekers geval. Bijgevolg werd de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

De bespreking van de overige onderdelen van het eerste middel en van het tweede middel kan de verzoeker geen ruimer voordeel opleveren zodat deze niet verder onderzocht worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 november 2018 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE